



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 654/2015-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť Stavebného bytového družstva, M. Bela 852, Žilina, zastúpeného advokátkou JUDr. Adrianou Hrdinovou, Advokátska kancelária ADVOKÁT ADRIANA HRDINOVÁ, s. r. o., Vojtecha Spanyol 1726/13, Žilina, pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S 80/2009 zo 6. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 80/2009 porušil základné právo Stavebného bytového družstva Žilina na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S 80/2009 zo 6. marca 2013 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Stavebnému bytovému družstvu Žilina priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov),

ktorú je Krajský súd v Žiline p o v i n n ý vyplatiť na účet Advokátskej kancelárie ADVOKÁT ADRIANA HRDINOVÁ, s. r. o., Vojtecha Spanyola 1726/13, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti Stavebného bytového družstva Žilina vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 654/2015-25 zo 6. októbra 2015 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť Stavebného bytového družstva, M. Bela 852, Žilina (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 S 80/2009 zo 6. marca 2013.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ v podaní z 26. novembra 2015 a krajský súd vo vyjadrení z 9. novembra 2015 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti vyplýva, že 29. septembra 1998 spoločnosť Investičná a rozvojová banka, a. s. (ďalej len „investičná banka“), a sťažovateľ podali na Správe katastra Žilina (ďalej len „správa katastra“) návrh na zápis záložného práva na zabezpečenie úverov poskytnutých investičnou bankou sťažovateľovi do katastra nehnuteľností záznamom. Záznamom č. Z 4578/98 pod položkou výkazu zmien č. 208/1998 z 15. októbra 1998 správa katastra požadovaný zápis aj vykonala.

Uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 R 1/2008 zo 17. marca 2008 bola povolená reštrukturalizácia sťažovateľa ako dlžníka. Uznesenie bolo zverejnené 25. marca 2008 v Obchodnom vestníku. Veritelia sťažovateľa boli vyzvaní, aby v lehote 30 dní od povolenia reštrukturalizácie prihlásili svoje pohľadávky na predpísaných tlačivách a miestach, keďže na prihlášky doručené po tejto lehote alebo doručené v lehote len správcovi alebo len súdu a na pohľadávky prihlásené v rozpore s § 121 a § 122 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) sa na túto reštrukturalizáciu neprihliadne a do reštrukturalizačného plánu sa nezahrnú.

Uznesením okresného súdu č. k. 3 R 1/2008-91 zo 14. januára 2009 bol reštrukturalizačný plán sťažovateľa potvrdený v znení schválenom veriteľským výborom a prijatom schvaľovacou schôdzou a reštrukturalizácia sťažovateľa sa ukončila. Uznesenie bolo 19. januára 2009 uverejnené v Obchodnom vestníku.

Sťažovateľ 27. januára 2009 doručil správe katastra žiadosť o výmaz záložných práv vedených v tom čase už na spoločnosť Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s. (ďalej len „záručná banka“), zapísaných na nehnuteľnostiach vo vlastníctve sťažovateľa z dôvodu ukončenia reštrukturalizácie v zmysle už uvedeného uznesenia. Sťažovateľ argumentoval tým, že záručná banka si v rámci reštrukturalizácie neprihlásila svoje zabezpečené pohľadávky z úverov poskytnutých na bytovú výstavbu, v dôsledku čoho podľa § 155 ods. 2 zákona o konkurze zaniklo jej právo vymáhať tieto pohľadávky a zaniklo aj záložné právo zabezpečujúce tieto pohľadávky, ktoré boli správou zapísané záznamom do katastra nehnuteľností.

Na základe § 28b zákonného opatrenia č. 297/1992 Zb., ktorým sa dopĺňa zákon č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vypořádání majetkových nárokov v družstvách, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 52/1966 Zb. o osobnom vlastníctve bytov v znení zákona č. 30/1978 Zb. a zákona č. 509/1991 Zb. (ďalej len „zákonné opatrenie“), správa katastra pod sp. zn. Z 391/09 pod položkou výkazu zmien č. 51/09 vymazala všetky záložné práva zriadené v prospech záručnej banky.

Záručná banka sa žiadosťami z 18. februára 2009 a z 24. februára 2009 podanými správe katastra domáhala opätovného zápisu zákonných záložných práv zriadených v jej prospech, a to na základe zákonného opatrenia, pričom poukazovala na to, že nedošlo k zániku záložných práv ani na základe ustanovenia § 151md Občianskeho zákonníka, ale ani podľa § 155 ods. 2 zákona o konkurze.

Na základe tejto žiadosti správa katastra zapísala opätovne záložné práva na nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľa v prospech záručnej banky, a to aktualizáciou údajov v katastrálnom operáte.

Sťažovateľ podnetom z 19. marca 2009 požiadal Okresnú prokuratúru Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“) o preskúmanie zákonnosti opatrenia správy katastra o opätovnom zápise záložného práva. Tento opätovný zápis považoval sťažovateľ za nezákonný a vykonaný správou na nátlak zástupcov rozvojovej banky. Táto si totiž v reštrukturalizácii svoje pohľadávky neprihlásila, čím zaniklo aj záložné právo zabezpečujúce tieto pohľadávky. Podľa názoru sťažovateľa o opätovný zápis žiadala záručná banka preto, lebo sa nedokázala vyrovnat' s tým, že hrubým zanedbaním jej povinností došlo k zániku týchto práv, ako aj k zániku práva vymáhať pohľadávky voči sťažovateľovi.

Okresná prokuratúra 30. júna 2009 podala protest s návrhom na zrušenie rozhodnutia správy sp. zn. Z 4578/98 zapísaného pod položkou výkazu zmien č. 114/09 a č. 160/09 z dôvodu, že došlo k porušeniu § 34, § 36, § 42 ods. 1 až 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, ako aj § 155 ods. 2 zákona o konkurze. Z dikcie § 155 ods. 2 zákona o konkurze podľa okresnej prokuratúry vyplýva, že zverejnením uznesenia o potvrdení reštrukturalizačného plánu v Obchodnom vestníku zanikajú všetky zabezpečujúce práva, ktoré neboli riadne a včas prihlásené, čo sa vzťahuje aj na zabezpečovacie práva zaťažujúce majetok dlžníka. Keďže záručná banka riadne a včas neprihlásila svoje práva v rámci reštrukturalizácie, došlo k zániku záložného práva zaťažujúceho nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľa. Podľa

okresnej prokuratúry je zrejmé, že správa katastra zapísala do katastra nehnuteľností záložné práva na základe žiadosti záručnej banky z 18. februára 2009 a z 24. februára 2009 aj napriek tomu, že tieto písomnosti nespĺňali podmienky listiny spôsobilej na záznam podľa § 34 katastrálneho zákona, keďže neobsahovali skutočnosti preukazujúce vznik, zmenu alebo zánik práva k nehnuteľnostiam. Správa katastra nemohla záznamom opätovne zapísať zaniknuté (resp. neexistujúce) záložné práva.

Správa katastra podanému protestu nevyhovela a vec predložila Katastrálnemu úradu v Žiline (ďalej len „úrad“) ako nadriadenému orgánu na ďalšie konanie. Rozhodnutím úradu sp. zn. Zo 3/2009-Lu (Pd) z 22. septembra 2009 bolo protestu okresnej prokuratúry vyhovieť a zápis záložného práva vykonaný správou katastra bol zrušený s tým, že vec bola vrátená správe katastra na ďalšie konanie. Podľa názoru úradu správa katastra nepostupovala v súlade so zákonom, keď vykonala aktualizáciu údajov v katastrálnom operáte, pretože právny poriadok nepozná ako spôsob zápisu práv k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností aktualizáciu zápisu, ale len zápis formou vkladu, záznamu a poznámky.

Záručná banka 20. novembra 2009 podala žalobu o preskúmanie a zrušenie uvedeného rozhodnutia úradu. Namietala, že vznik záložného práva odvodzuje zo zákona s poukazom na ustanovenie § 28b zákonného opatrenia, na základe ktorého vzniká záložné právo ex lege, ak sú splnené zákonné podmienky. Záznamom sp. zn. Z 391/09 z 28. januára 2009, ktorým boli vymazané záložné práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve sťažovateľa, bolo porušené ustanovenie § 28b zákonného opatrenia. Z tohto dôvodu treba právny názor úradu považovať za nesprávny. Právoplatné rozhodnutie okresného súdu potvrdzujúce reštrukturalizáciu sťažovateľa ako dlžníka nie je listinou, na základe ktorej je možné podľa § 34 katastrálneho zákona vyznačiť výmaz zákonných záložných práv k nehnuteľnostiam. Ďalej podľa právneho názoru záručnej banky zo znenia § 155 ods. 2 zákona o konkurze jednoznačne vyplýva, že potvrdenie plánu súdom spôsobuje len zánik vymáhateľnosti tých pohľadávok a zabezpečovacích práv, ktoré neboli riadne a včas prihlásené. V tomto ustanovení nie je vyjadrené, že zabezpečovacie práva (teda aj záložné práva), ktoré neboli prihlásené riadne a včas, zanikajú. Ustanovenie totiž jednoznačne hovorí len o zániku vymáhať zabezpečovacie právo. Keďže pohľadávka a záložné práva záručnej banky

nezanikli, nemohlo následne dôjsť ani k ich výmazu podľa § 151md ods. 1 písm. h) Občianskeho zákonníka.

Uznesením krajského súdu č. k. 21 S 80/2009-53 z 19. marca 2010 bol do konania pribratý ako účastník konania aj sťažovateľ.

Hoci 25. mája 2011 vykonal krajský súd pojednávanie, na toto sťažovateľa ako pribratého účastníka nepredvolal a ani s ním nekonal. Okrem toho v zápisnici o pojednávaní zaprotokoloval prítomnosť záručnej banky ako navrhovateľa, resp. jej zástupcu - advokáta [REDAKOVANÉ], hoci v spise nie je predložená plná moc pre tohto advokáta, pričom záručnú banku v celom konaní zastupovala poverená zamestnankyňa [REDAKOVANÉ]. Tieto nedostatky však krajskému súdu nebránili vyhlásiť rozsudok č. k. 21 S 80/2009-74 z 25. mája 2011, ktorým rozhodnutie úradu zrušil podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku a vec vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd tento rozsudok podľa sťažovateľa neodôvodnil.

Na základe odvolania úradu, ako aj sťažovateľa uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžr 121/2011 z 20. júna 2012 bol rozsudok krajského súdu č. k. 21 S 80/2009-74 z 25. mája 2011 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie preto, že krajský súd svoj rozsudok riadne neodôvodnil, nevysporiadal sa s námietkami účastníkov konania, a preto treba rozsudok považovať za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

V ďalšom krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania. Zo zápisnice o vyhlásení rozhodnutia zo 6. marca 2013 vyplýva, že opätovne nekonal so sťažovateľom ako pribratým účastníkom konania. Svedčí o tom protokolácia prítomných účastníkov, kde je opätovne zisťovaná iba prítomnosť záručnej banky ako navrhovateľa, jej právneho zástupcu (ktorého nikdy nemala) a prítomnosť úradu ako odporcu a ním povereného pracovníka. Prítomnosť sťažovateľa zisťovaná nebola.

Napriek uvedenej procesnej vade krajský súd bez nariadenia pojednávania vyhlásil po neverejnej porade senátu rozsudok, ktorým napadnuté rozhodnutie úradu podľa § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Záručnej banke

náhradu trov konania nepriznal a o trovách odvolacieho konania nerozhodol. Podľa názoru krajského súdu vzhľadom na to, že správny orgán vychádzal pri výmaze záložného práva iba z uznesenia okresného súdu č. k. 3 R 1/2008-91 zo 14. januára 2009, má doplniť administratívny spis o relevantnú listinu a následne potom rozhodnúť.

Na základe uvedeného rozsudku krajského súdu správa vykonala opätovný zápis záložného práva do katastra nehnuteľností a túto skutočnosť sťažovateľovi oznámila listom doručeným 23. apríla 2013.

Rozhodnutím správy katastra sp. zn. Zo-3/2009-Lu (Pd)-2 z 10. mája 2013 (ktorá bola viazaná nezrozumiteľným právnym názorom krajského súdu) bolo konanie o proteste prokurátora prerušené a účastníci konania boli vyzvaní v lehote 14 dní doručiť správe katastra relevantnú listinu, z ktorej bude vyplývať, že záložné právo na nehnuteľnostiach sťažovateľa zaniklo, s tým, že inak nebude protestu okresnej prokuratúry vyhovené.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 21 S 80/2009 zo 6. marca 2013, ktorý sa stal právoplatný 3. apríla 2013, boli porušené jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru, a to v súvislosti s právom na verejné prerokovanie vecí v prítomnosti účastníka konania, možnosťou účastníka konať pred súdom, rovnosťou účastníkov konania, riadnym odôvodnením súdneho rozhodnutia, právom na ústavne súladný výklad zákona a právom na náhradu trov konania.

V súvislosti s právom na verejné prerokovanie vecí v prítomnosti účastníka konania, nemožnosťou účastníka konať pred súdom a porušením rovnosti účastníkov konania poukazuje sťažovateľ na ustanovenie § 250 ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté. Zdôrazňuje, že krajský súd síce uznesením pribal sťažovateľa do konania, ale v skutočnosti s ním nekonal. Sťažovateľ ani raz nemal možnosť, na rozdiel od ostatných účastníkov, priamo na pojednávaní vyjadriť svoje názory a uplatniť námietky. Na pojednávanie nariadené na 25. máj 2011 nebol vôbec predvolaný, pričom krajský súd nijako nereflektoval na tento nedostatok. Svedčí o tom aj fakt, že pri zisťovaní prítomnosti

účastníkov konania sťažovateľa absolútne opomenul. Znamená to, že potom ako najvyšší súd vrátil vec krajskému súdu, tento opätovne nekonal so sťažovateľom. Svedčí o tom aj zápisnica o vyhlásení rozhodnutia zo 6. marca 2013, keď pri protokolácii prítomných účastníkov sa zisťovala iba prítomnosť rozvojovej banky ako navrhovateľa, jej právneho zástupcu, ktorého nikdy nemala, a prítomnosť úradu a jeho povereného zamestnanca. Prítomnosť sťažovateľa zisťovaná nebola. O skutočnosti, že krajský súd so sťažovateľom de facto nekonal, svedčí aj to, že nerozhodol o trovách odvolacieho konania, hoci sťažovateľ, ktorý podal odvolanie, žiadal priznať trovy konania. Krajský súd sa ani náznakom nevysporiadal s námietkami a právnou argumentáciou sťažovateľa, ktoré nastolil vo svojom odvolaní z 8. júla 2011.

Uvedeným konaním krajského súdu bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a hrubým spôsobom bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces tým, že mu krajský súd reálne neumožnil ani raz v rámci kontradiktórneho procesu predniesť svoje námietky a prezentovať svoj právny názor. Prítom ostatní účastníci mali túto možnosť minimálne na pojednávaní 25. mája 2011. Aj keď teda krajský súd formálne deklaroval prístup sťažovateľa k poskytnutiu súdnej ochrany vydaním uznesenia, ktorým ho pribral ako účastníka konania, v skutočnosti v ďalšom procesnom postupe nenaplnil materiálne predpoklady poskytnutia súdnej ochrany sťažovateľovi.

V súvislosti s namietaným porušením práva na riadne odôvodnenie rozsudku a práva na ústavné súladný výklad zákona sťažovateľ poukazuje predovšetkým na to, že hoci v odôvodnení rozsudku krajského súdu je uvedené, že žaloba nie je dôvodná, v rozpore s tým vo výroku rozsudku bolo vyslovené, že sa rozhodnutie úradu zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Znamená to, že výrok rozsudku nezodpovedá odôvodneniu.

V ďalšom sťažovateľ nesúhlasí s krajským súdom, podľa ktorého by z uznesenia okresného súdu č. k. 3 R 1/2008-91 zo 17. marca 2008 nemalo vyplývať posúdenie platnosti hmotnoprávneho vzťahu medzi účastníkmi, teda že na základe potvrdenia reštrukturalizačného plánu sťažovateľa ako dlžníka nebolo možné záložné právo vymazať, pretože takéto rozhodnutie nie je spôsobilým podkladom pre zápis zmien v katastri nehnuteľností. Sťažovateľ rovnako nesúhlasí ani so záverom, podľa ktorého sa v spise

nenachádza listina spôsobilá na vykonanie záznamu, hoci práve krajským súdom tvrdená absencia takejto listiny spôsobilá, že rozhodnutie bolo zrušené z dôvodu neúplného administratívneho spisu v zmysle § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľ namieta tiež záver krajského súdu, podľa ktorého z ustanovenia § 155 ods. 2 zákona o konkurze má jednoznačne vyplývať, že potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom spôsobuje len zánik vymáhateľnosti tých pohľadávok a zabezpečovacích práv, ktoré neboli prihlásené riadne a včas. Napriek tomu ale krajský súd zmätočne v predposlednej vete odôvodnenia na s. 5 konštatuje, že z ustanovenia § 155 zákona o konkurze vyplýva, že zabezpečovacie práva, teda aj záložné práva, ktoré neboli prihlásené riadne a včas, v reštrukturalizačnom konaní, zanikajú. V bezprostredne nasledujúcej vete sa však už konštatuje, že záložné práva podľa § 155 ods. 2 zákona o konkurze zverejnením uznesenia okresného súdu nezanikli, a preto toto uznesenie nemohlo byť podkladom pre následný výmaz záložného práva podľa § 151 ods. 1 písm. h) Občianskeho zákonníka.

Aj priebeh súdneho konania popisuje krajský súd podľa názoru sťažovateľa zmätočne, keď v rozpore so skutočnosťou na s. 3 rozsudku tvrdí, že predtým (25. mája 2011) krajský súd žalobu zamietol, hoci v skutočnosti 25. mája 2011 došlo k zrušeniu rozhodnutia úradu a vráteniu veci na ďalšie konanie.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku zo 6. marca 2013 sa podľa názoru sťažovateľa zaoberá iba právnou argumentáciou záručnej banky týkajúcou sa výmazu záložných práv, pričom doslovne prevzal túto právnú argumentáciu do odôvodnenia, no pokiaľ ide o právnú argumentáciu úradu a sťažovateľa podporenú právnym názorom okresnej prokuratúry, túto opätovne ignoroval. S právnou argumentáciou sťažovateľa vyjadrenou v jeho odvolaní proti rozsudku krajského súdu z 25. mája 2011 sa nezaoberal vôbec, keďže so sťažovateľom ako s účastníkom nekonal.

Sťažovateľ konštatuje, že krajský súd najprv (v rozsudku z 25. mája 2011) tvrdil, že správny orgán nesprávne vec právne posúdil. Keďže napriek vyslovenému právnemu názoru najvyššieho súdu nedokázal tento svoj záver odôvodniť, rozhodol sa využiť možnosť, ktorú ponúka Občiansky súdny poriadok a ustálil údajnú neexistenciu relevantnej listiny

v administratívnom spise, ktorá by bola spôsobilá na vykonanie záznamu. Krajský súd tým, že nedal zrozumiteľnú odpoveď, aká relevantná listina v spise absentuje, odoprel sťažovateľovi právo na súdnu ochranu. Pomenovať „relevantnú“ listinu nevie ani správny orgán, ktorý na základe tohto nepresvedčivého rozsudku koná ďalej vo veci.

V ďalšom sťažovateľ podrobne polemizuje s právnym posúdením krajského súdu týkajúcim sa otázky zániku záložného práva.

V súvislosti s namietaným porušením práva na náhradu trov konania poukazuje sťažovateľ na to, že hoci bol v odvolacom konaní týkajúcom sa rozsudku krajského súdu z 25. mája 2011 úspešný, o náhrade týchto trov, ktoré mu vznikli zaplatením súdneho poplatku z odvolania a právnym zastúpením advokátom, nebolo rozhodnuté. Vo svojom rozsudku zo 6. marca 2013 rozhodol totiž len o trovách záručnej banky. S trovami vzniknutými sťažovateľovi sa vôbec nezaoberal.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie vyjadrené v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. 21S/80/2009 zo dňa 06.03.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.04.2013 porušené bolo.

II. Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. 21S/80/2009 zo dňa 06.03.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.04.2013 zrušuje a Krajskému súdu v Žiline vracia vec na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Žiline je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 275,94 eur do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu.“

Z vyjadrenia predsedníčky krajského súdu sp. zn. Spr 453/2015 z 9. novembra 2015 doručeného ústavnému súdu 11. novembra 2015 vyplýva, že v prílohe pripája vyjadrenie predsedníčky senátu a zároveň sudkyne spravodajkyne, ktoré je možné považovať aj za vyjadrenie krajského súdu. Keďže v predmetnej veci ide takmer výlučne o bezprostredné právne posúdenie záverov súdu, nie je možné zo strany krajského súdu ako inštitúcie

(prostredníctvom jeho predsedu) zaujať konkrétne právne stanovisko. Z pozície predsedu krajského súdu totiž neprináleží posudzovať vecnú správnosť jednotlivých rozhodnutí krajského súdu vrátane posúdenia náležitostí ich odôvodnenia.

Z pripojeného vyjadrenia predsedníčky senátu z 2. novembra 2015 vyplýva, že vzhľadom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 121/2011 z 20. júna 2012, ktorým bol zrušený rozsudok krajského súdu č. k. 21 S 80/2009-71 z 25. mája 2011 a vec bola vrátená na ďalšie konanie a podľa ktorého bolo krajskému súdu uložené vec prerokovať a svoje rozhodnutie odôvodniť v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, krajský súd sa už nebude vecne vyjadrovať k právoplatne zrušenému rozsudku. Krajský súd opätovne podrobne preskúmal administratívny spis úradu a konštatoval, že sa v ňom nenachádza listina spôsobilá na vykonanie záznamu do katastra nehnuteľností. Vzhľadom na túto zistenú skutočnosť krajský súd mal možnosť podľa § 250f ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnúť o žalobe bez pojednávania, a to v súvislosti s dôvodmi uvedenými v ustanovení § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Dňa 15. februára 2013 krajský súd oznámil na úradnej tabuli a na internetovej stránke vyhlásenie rozsudku na 6. marec 2013. Vo vzťahu k námietke, že rozsudok č. k. 21 S 80/2009-115 zo 6. marca 2013 nie je odôvodnený, treba uviesť, že podľa § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vec vráti žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu alebo ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný. Vo vzťahu k trovám odvolacieho konania treba uviesť, že sťažovateľ je pribratý účastník, t. j. je účastníkom bez procesného postavenia a súd koná iba za jeho účasti (§ 250d ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - správne má byť zrejme § 250 ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku, pozn.). O trovách konania (vrátane odvolacích) súd v správnom súdnictve rozhoduje podľa 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, z ktorého vyplýva, že súd prizná právo na trovy konania žalobcovi, ak bol v konaní úspešný. Vo vzťahu k žalovanému a pribratému účastníkovi konania súd nerozhoduje o náhrade trov konania.

II.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 21 S 80/2009-53 z 10. marca 2010 vyplýva, že ním bol pribratý do konania ako účastník konania sťažovateľ.

Zo zápisnice krajského súdu o pojednávaní sp. zn. 21 S 80/2009 z 25. mája 2011 vyplýva, že na začiatku pojednávania sa zisťovala prítomnosť záručnej banky ako navrhovateľa, jeho zástupcu [REDAKOVANÉ], žalovaného úradu a jeho splnomocnenca [REDAKOVANÉ]. Po prednesoch poverenej pracovníčky záručnej banky (nie teda zástupcu [REDAKOVANÉ]) a povereného pracovníka úradu bol vyhlásený rozsudok, ktorým došlo k zrušeniu napadnutého rozhodnutia úradu a vráteniu veci na ďalšie konanie.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 21 S 80/2009-74 z 25. mája 2011 vyplýva, že ním bolo podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku zrušené rozhodnutie úradu sp. zn. Zo-3/2009-Lu (Pd) z 22. septembra 2009 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Podľa názoru krajského súdu stanovisko úradu, podľa ktorého správa katastra nepostupovala v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 1 a § 36 katastrálneho zákona, nie je správne. V predmetnom konaní totiž neboli zistené žiadne dôvody na vyhovieenie protestu okresnej prokuratúry. Krajský súd sa nestotožnil s právnym názorom úradu a okresnej prokuratúry a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku.

Z odvolania sťažovateľa z 8. júla 2011 podaného proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 21 S 80/2009 z 25. mája 2011 vyplýva inter alia, že nahliadnutím do zápisnice z pojednávania krajského súdu z 25. mája 2011 právna zástupkyňa sťažovateľa zistila, že nebola konštatovaná neprítomnosť sťažovateľa, a preto tvrdenie, že predvolaní účastníci sa dostavili, je nepresné a neúplné. Zápisnica nedokumentuje skutočný priebeh pojednávania.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 121/2011 z 20. júna 2012 vyplýva, že ním bol zrušený rozsudok krajského súdu č. k. 21 S 80/2009-74 z 25. mája 2011 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Podľa názoru najvyššieho súdu sa krajský súd dostatočne a vyčerpávajúcim spôsobom nevysporiadal s námietkami účastníkov konania. Takýmto

postupom bola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom. Keďže z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nie je zrejmé, akými úvahami sa riadil pri závere o skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobcu (správne asi má byť právnu argumentáciu žalovaného, pozn.), resp. prečo považoval jeho námietky za neopodstatnené, treba takýto rozsudok považovať za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nedávajúci dostatočné záruky preto, že bol vydaný spôsobom, ktorý by zabezpečil ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

Zo zápisnice o vyhlásení rozhodnutia krajského súdu č. k. 21 S 80/2009-113 zo 6. marca 2013 vyplýva, že sa zisťovala prítomnosť navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, ako aj odporcu a jeho povereného pracovníka s konštatovaním, že nikto z nich prítomný nie je.

Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 21 S 80/2009 zo 6. marca 2013, ktorý sa stal podľa doložky právoplatnosti právoplatný 3. apríla 2013, vyplýva, že ním bolo podľa ustanovenia § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zrušené rozhodnutie úradu sp. zn. Zo-3/2009-Lu (Pd) z 22. septembra 2009 a vec bola vrátená na ďalšie konanie s tým, že záručnej banke sa náhrada trov konania nepriznáva. Podľa názoru krajského súdu z uznesenia okresného súdu č. k. 3 R 1/2008-91, z jeho kontextu, ale najmä z jeho odôvodnenia nevyplýva, že by okresný súd právne záväzne posúdil platnosť hmotnoprávneho vzťahu medzi účastníkmi. Správne orgány nemôžu vychádzať pri zápise či výmaze záložného práva z takého rozhodnutia súdu, ktorým bola vyslovená platnosť, resp. neplatnosť záložnej zmluvy, pretože takéto rozhodnutie nie je spôsobilým podkladom na zápis akýchkoľvek zmien v katastri nehnuteľností, pretože takýmto rozhodnutím môže byť iba rozhodnutie o určení existencie či neexistencie právneho (záložného) vzťahu. Správny orgán nemohol na základe potvrdenia reštrukturalizačného plánu sťažovateľa vykonať výmaz záložného práva, pretože takéto rozhodnutie nie je spôsobilým podkladom na zápis akýchkoľvek zmien práv a povinností v katastri nehnuteľností. Takýmto rozhodnutím môže byť iba rozhodnutie, ktorým súd určil existenciu či neexistenciu právneho (záložného) vzťahu. Správny orgán nemohol preto vykonať zápis záložného práva, resp. vymazať zápis týkajúci sa záložného práva, pretože obsahom výroku súdneho rozhodnutia nebola existencia práva, ktoré bolo vložené do katastra nehnuteľností. Krajský súd dospel k záveru,

že na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia úradu sp. zn. Zo-3/2009/Lu (Pd) z 22. septembra 2009 je nevyhnutné preskúmať zákonnosť výmazu záložného práva záznamom č. Z 39/09, preto opätovne preskúmal administratívny spis úradu a dospel k záveru, že v spise sa nenachádza listina spôsobilá na vykonanie záznamu. Absencia listiny na vykonanie záznamu spôsobila, že krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 205j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu neúplného administratívneho spisu. I napriek tomu, že rozhodnutie úradu zrušil podľa uvedeného ustanovenia, považuje za potrebné uviesť, že nesúhlasí s názorom prokuratúry s poukazom na ustanovenie § 155 ods. 2 zákona o konkurze, podľa ktorého zverejnením uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku zaniká právo veriteľov, ktorí riadne a včas neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi, ako i riadne a včas neprihlásené zabezpečovacie práva vzťahujúce sa na majetok dlžníka. Z uvedeného znenia jednoznačne vyplýva, že *„potvrdenie plánu súdom spôsobuje len zánik vymáhateľnosti tých pohľadávok a zabezpečovacích práv, ktoré neboli prihlásené riadne a včas. Zánik vymáhateľnosti znamená nemožnosť vymáhať pohľadávky na súde, ak veriteľ už má priznanú pohľadávku súdom, nie je možné priznanú pohľadávku vymáhať v rámci exekučného konania. Pretože pohľadávka nezaniká, dlžník ju môže plniť a prijaté plnenie nie je bezdôvodným obohatením. Z ustanovení § 155 zákona č. 7/2005 Z. z. vyplýva, že zabezpečovacie práva (teda aj záložné práva), ktoré neboli prihlásené riadne a včas v reštrukturalizačnom konaní, zanikajú. Z dôvodu, že záložné práva žalobcu podľa § 155 ods. 2 zák. č. 7/2005 nezanikli zverejnením Uznesenia Okresného súdu v Žiline sp. zn. 3 R 1/2008-91 zo dňa 14.1.2009 v Obchodnom vestníku, záložné právo nezaniklo a nemohlo byť následne vymazané podľa § 151 ods. 1 písm. h/ Občianskeho zákonníka.“*. Vzhľadom na to, že správny orgán vychádzal pri výmaze záložného práva iba z uznesenia okresného súdu č. k. 3 R 1/2008-91 zo 14. januára 2009, doplní administratívny spis o relevantnú listinu a následne rozhodne. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že úspešnej záručnej banke právo na náhradu trov nepriznal z dôvodu, že mu žiadne nevznikli.

Z prípisu správy katastra sp. zn. Z 2680/2013 z 15. apríla 2013 vyplýva, že bol vykonaný zápis údajov o právach k nehnuteľnostiam do operátu katastra nehnuteľností na

základe záznamovej listiny sp. zn. Z-2680/2013 (opätovný zápis záložného práva) v katastrálnom území Z [REDAKOVANÉ] s označenými listami vlastníctva.

Z rozhodnutia správy katastra sp. zn. Zo-3/2009-Lu (Pd)-2 z 10. mája 2013 vyplýva, že ním bolo prerušené konanie o proteste okresnej prokuratúry z 30. júna 2009 s tým, že účastníci konania boli vyzvaní, aby do 14 dní od doručenia tohto rozhodnutia doručili správe katastra relevantnú listinu, z ktorej bude vyplývať, že záložné právo na podiely sťažovateľa na nehnuteľnostiach v katastrálnom území Z [REDAKOVANÉ] zaniklo, s tým, že inak nebude vyhovené protestu okresnej prokuratúry.

Z prípisu okresnej prokuratúry č. k. Pd 121/13-5 z 31. januára 2014, ktorý je odpoveďou na výzvu ústavného súdu, vyplýva, že proti rozhodnutiu úradu sp. zn. Zo-3/2009-Lu (Pd)-3 z 28. júna 2013, ktorým nebolo vyhovené protestu okresnej prokuratúry, nebola podaná žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,

alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Sťažovateľ predovšetkým namieta, že hoci bol osobitným uznesením z 19. marca 2010 pribratý do konania ako jeho účastník, na pojednávanie krajského súdu konané 25. mája 2011 nebol predvolaný a ani sa ho nezúčastnil na rozdiel od záručnej banky a jej zástupcu advokáta [REDAKOVANÉ], pričom plná moc pre advokáta nie je v spise založená. Nový rozsudok zo 6. marca 2013 (po zrušení skoršieho rozsudku z 25. mája 2011) bol vyhlásený bez nariadenia pojednávania, a preto sťažovateľ ani vtedy nemohol svoje práva osobne pred súdom brániť. Ani z hľadiska náhrady trov konania sa so sťažovateľom de facto nekonalo ako s účastníkom konania, keďže sa nerozhodlo o trovách odvolacieho konania, hoci sťažovateľ požiadal o priznanie ich náhrady. Nedostatočné je aj odôvodnenie rozsudku krajského súdu, keďže jeho výrok je v rozpore s odôvodnením. Krajský súd totiž na jednej strane rozhodnutie úradu zrušil, no na druhej strane v odôvodnení uviedol, že žaloba nebola dôvodná. Napokon sťažovateľ nesúhlasí s hmotno-právnymi závermi krajského súdu týkajúcimi sa podstaty posudzovanej právnej problematiky.

Krajský súd v súvislosti s námietkou o nepredvolaní sťažovateľa na pojednávanie konané 25. mája 2011 poukazuje na to, že jeho rozsudok z tohto dňa bol najvyšším súdom zrušený, a preto už nie je potrebné sa k nemu vyjadrovať, keďže z dôvodu zrušenia tohto

rozsudku nevyplývajú z neho pre sťažovateľa ako pribratého účastníka konania žiadne povinnosti. Krajský súd vzhľadom na absenciu listiny spôsobilej na vykonanie záznamu v administratívnom spise úradu mal oprávnenie vo veci rozhodnúť bez pojednávania, k čomu aj došlo rozsudkom zo 6. marca 2013. Z hľadiska námietok sťažovateľa proti odôvodneniu rozsudku zo 6. marca 2013 poukazuje na to, že v prípade takého zrušenia napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, ku ktorému dôjde pre neúplnosť spisov správneho orgánu, nie je súd viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby. Napokon v súvislosti s nerozhodnutím o náhrade trov konania vzniknutých sťažovateľovi je podstatné, že sťažovateľ bol pribratým účastníkom, t. j. účastníkom bez procesného postavenia, v prípade ktorého súd koná iba za jeho účasti v zmysle § 250 ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku, pričom podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku náhradu trov konania možno priznať iba žalobcovi, nie teda aj žalovanému a pribratému účastníkovi.

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým konštatovať, že rozhodujúce skutkové okolnosti tejto veci sú medzi účastníkmi konania nesporné a vyplývajú jednoznačne z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii. Ako sporné sa naproti tomu javia viaceré právne otázky, pričom najpodstatnejšou je jednak otázka právneho statusu sťažovateľa ako „pribratého“ účastníka konania vedeného v rámci správneho súdnictva, ako aj otázka, či mohol krajský súd konať a rozhodnúť vo veci bez nariadenia pojednávania.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa § 246c ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 18 Občianskeho súdneho poriadku účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Majú právo konať pred súdom vo svojej materčine alebo v jazyku, ktorému rozumejú. Súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

Podľa § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa názoru krajského súdu je sťažovateľ ako „pribratý účastník“ podľa § 250 ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku účastníkom bez procesného postavenia a súd koná iba za jeho účasti. Tento právny názor krajského súdu treba považovať za ústavne celkom neakceptovateľný. Občiansky súdny poriadok totiž v súlade s ustanovením § 18, ale najmä vzhľadom na čl. 47 ods. 3 ústavy nerozlišuje z hľadiska rozsahu účastníckych práv medzi účastníkmi konania, ktorých takto označil žalobca a účastníkmi konania, ktorí sa nimi stali rozhodnutím súdu („pribratý účastník“). Obe kategórie účastníkov konania sú podľa výslovného ústavného a zákonného príkazu rovné v právach.

Len na okraj treba v tejto súvislosti dodať, že ústavnému súdu vôbec nie je jasné, čo mal krajský súd na mysli pod pojmom „*účastník bez procesného postavenia*“ s dodatkom, že „*súd koná iba za jeho účasti*“.

V súvislosti s otázkou, či mohol krajský súd konať a rozhodnúť vo veci bez nariadenia pojednávania, treba predovšetkým zo skutkového hľadiska poukázať na to, že vo veci sa 25. mája 2011 konalo pojednávanie, na ktoré sťažovateľ nebol predvolaný a ani sa ho nezúčastnil. Úrad ako žalovaný naproti tomu predvolaný bol, pojednávania sa zúčastnil a urobil aj účastnícky prednes. Navyše na tomto pojednávaní bol aj vyhlásený rozsudok.

Podľa § 250f ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku súd môže rozhodnúť o žalobe bez pojednávania rozsudkom aj vtedy, ak zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu z dôvodov uvedených v § 250j ods. 3.

Podľa § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie

správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný.

Podľa § 250ja ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 1 a 2 je prípustné odvolanie.

Predovšetkým je potrebné zaoberať sa stanoviskom krajského súdu, podľa ktorého námietka nepredvolania sťažovateľa na pojednávanie konané 25. mája 2011 je už neaktuálna, keďže rozsudok krajského súdu z tohto dňa bol najvyšším súdom zrušený, a preto z tohto zrušeného rozsudku nevyplývajú pre sťažovateľa ako „*pribratého účastníka*“ konania žiadne povinnosti.

Podľa presvedčenia ústavného súdu skutočnosť, že na jediné pojednávanie, ku ktorému vo veci došlo, bol predvolaný iba úrad a len tento mal možnosť prezentovať svoje stanovisko súdu ústne a bezprostredne, sama osebe bez ďalšieho stavia sťažovateľa ako ďalšieho účastníka konania do nerovnoprávneho postavenia v porovnaní s úradom, čo treba považovať jednoznačne za ústavne nekonformné.

Za rozhodujúcu otázku považuje ústavný súd to, či po zrušení rozsudku krajského súdu z 25. mája 2015 najvyšším súdom a vrátení veci na ďalšie konanie boli alebo neboli splnené zákonné podmienky na to, aby krajský súd vo veci znova rozhodol, avšak už bez nariadenia pojednávania.

Krajský súd je presvedčený, že vzhľadom na ustanovenie § 250f ods. 3 v spojení s ustanovením § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku mohol konať a rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pretože rozhodnutie úradu bolo nepreskúmateľné pre neúplnosť jeho spisov, keďže v spise sa nenachádzala listina spôsobilá na vykonanie záznamu v katastri nehnuteľností.

Uvedený právny názor krajského súdu považuje ústavný súd za neprijateľný. Spis správneho orgánu možno považovať za neúplný vtedy, keď neobsahuje listinu, ktorá bola preukázateľne do spisu dodaná, resp. do spisu zadovážená, no napriek tomu nebola súdu spolu so spisom predložená. Naopak, spis správneho orgánu nemožno považovať za

neúplný vtedy, keď je zrejmé, že určitá listina nikdy do spisu dodaná, resp. zadovážená nebola, hoci podľa názoru súdu dodaná, resp. zadovážená mala byť.

Ako na to správne poukazuje sťažovateľ, listina, absenciu ktorej krajský súd vytýka, nikdy nebola súčasťou spisu správneho orgánu, a preto neobstojí záver, podľa ktorého rozhodnutie úradu treba považovať za nepreskúmateľné pre neúplnosť spisu správneho orgánu. Priamym následkom tohto záveru je, že krajský súd konal a rozhodol bez nariadenia pojednávania, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Na uvedených záveroch nič nemôže zmeniť okolnosť, že po rozsudku krajského súdu sp. zn. 21 S 80/2009 zo 6. marca 2013 a vrátení veci na ďalšie konanie správa katastra rozhodnutím z 10. mája 2013 prerušila konanie o proteste okresnej prokuratúry s výzvou doručiť do 14 dní relevantnú listinu preukazujúcu zánik záložného práva na spoluvlastnícke podiely sťažovateľa a že ďalším rozhodnutím z 28. júna 2013 pre nedodanie listiny protestu okresnej prokuratúry nevyhovela, proti čomu táto ďalšiu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia už nepodala. Za situácie, keď rozsudok krajského súdu sp. zn. 21 S 80/2009 zo 6. marca 2013 treba považovať za porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru, nemožno prihliadať na následné rozhodnutia správnych orgánov, ktoré vyplývali z citovaného rozsudku (mutatis mutandis II. ÚS 315/06, I. ÚS 115/07).

Napokon treba zdôrazniť, že ďalším priamym následkom nesprávneho právneho názoru krajského súdu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia úradu vzhľadom na neúplnosť spisu správneho orgánu bol aj záver o neprípustnosti odvolania proti rozsudku krajského súdu s poukazom na ustanovenie § 250ja ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Hoci to sťažovateľ explicitne nenamieta, postupom krajského súdu bol pripravený aj o možnosť podať proti rozsudku krajského súdu odvolanie. Túto skutočnosť považuje ústavný súd za významnú aj preto, že po novom rozhodnutí krajského súdu o podanej žalobe sa pre sťažovateľa otvorí prípadná možnosť požiadať najvyšší súd o preskúmanie ďalších jeho námietok týkajúcich sa právneho posúdenia veci samej, kvality odôvodnenia rozhodnutia,

ako aj náhrady trov konania v odvolacom konaní. Ústavný súd sa práve preto týmito ďalšími námietkami nepovažuje za potrebné zaoberať.

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vec vrátiť na ďalšie konanie.

Na základe citovaných ustanovení ústavný súd zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 21 S 80/2009 zo 6. marca 2013 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

Sťažovateľ požadoval náhradu trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 275,94 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi požadovanú odmenu v celom rozsahu, a to za 2 úkony právnych služieb advokáta v roku 2013 (prevzatie a príprava zastupovania, sťažnosť) po 130,16 €, ako aj režijný paušál 2 x po 7,81 € (bod 3 výroku nálezu).

Nebolo možné vyhovieť požiadavke sťažovateľa na vyslovenie porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže súdna ochrana poskytovaná v rámci správneho súdnictva je *ratione materiae* súčasťou čl. 46 ods. 2 ústavy, podľa ktorého kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy je totiž v pomere špeciality k ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy ako generálnemu ustanoveniu (bod 4 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 časť vety pred bodkočiarkou ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod

právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2016